

Сестричка Саша

Олександра Іванівна Блінда (на фото) одна з небагатьох у нашому районі удостоєна медалі «За доблестный труд в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг.». Цю скромну, ще досить жваву, як на свій поважний вік (90 років), жінку в 60-80-і роки знали, мабуть, усі млинівчани, особливо школярі...

3 стор.

СЕСТРИЧКА

САША

Ще й досі збереглася граціозна постава, багата життєва енергія. Це сьогодні. А більш як 70 років тому життя стрункої, тендітної дівчинки гартувалось у лещатах війни, яку вона пройшла від початку й до Перемоги. В передвоєнний рік, будучи неповнолітньою, влаштувалась на комбайновий завод. При заводі в палаці культури діяла хореографічна студія, в яку і записалася. І невдовзі стала однією з ведучих танцівниць.

Талановиту дівчину на одному з концертів помітив керівник Кубанського ансамблю пісні і танцю і запросив у колектив. Та лише у двох концертах їй пощастило взяти участь. Це був червень 1941-го...

Саша одразу ж попросилась у військкоматі на курси медсестер. За короткий час дівчата освоїли, на перший погляд, нескладну професію. Після закінчення видалу комбінезони, протигазу, казанки і відразу ж відправили на залізничну станцію «Ростов-товарна», куди прибували ешелони з важкопораненими із фронту.

Ешелони прибували один за одним. Поранених привозили в товарних вагонах. Розміщували їх у складах і просто на перонах. Їх було стільки – ступити ніде. Молоді, зовсім юні і старші просили пересохлими від спраги, потрісканими губами водички, кусочок хлібця.

- І я згадала, - каже Олександра Іванівна, - тоді, коли ходили на танці, то хлопчик не вистачало, а тут...

Медикаментів, перев'язочних матеріалів, лікарів не було майже зовсім. Душа боліла, що не кожному можна допомогти...

Не санітаркою чи медсестрою, а сестричкою кликали Сашуню поранені. Чим могла надавала першу медичну допомогу. Біль втамовувала словом, ковтком води, потиском руки.

Згодом медсестер разом із пораненими на баржах морем переправляють у Баку. Ще й сьогодні Олександрі Іванівні відлунюють стогін і зойки вмираючих на розпеченій сонцем палубі...

Із барж на товарняк, кожній сестричці – по вагону. І так 11 безсонних ночей, доки прибули до Ташкента. Там поранених розмістили в школах, санаторіях, госпіталях. Олександрі Іванівні та ще кілька дівчат-сестричок направили на роботу на військовий завод «Ташкентсельмаш» - це тільки назва, а в дійсності там виготовляли ракети для славнозвісних «Катюш». Доводилося працювати по 14-16 годин на добу. Двічі на день отримували 250 г мучної суміші та суп із черепак. Дівчина трудилася славно, про що свідчить медаль «За доблестный труд в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг.», яку молодій робітниці вручив М.Калінін. Привселюдно, на міській площі. Та все ж найбільш пам'ятним за час війни був день 9 Травня 1945 року, коли всі робітники, інженери і навіть охорона, почувши про репродуктору довгожданне «Победа!!!», кинулись із цехів на міський майдан. Сльози радості, сміх, пісні, танці. Довго не могла прийти до тями. Те, чого чекали роками, вихлюпнулося за мить. На заводі Олександрі Іванівні ніжно назвали «Саша-Катюша», тут вона пропрацювала до 1947 року. Тут і зустріла Миколу – майбутнього чоловіка, з яким виростили четверо дітей. Згодом життєва дорога привела подружжя в Млинів, де Олександра Іванівна 18 років керувала хореографічним колективом у Будинку піонерів. Навчала дітей, піонервожатих, учителів мистецтву танцю. Її високий професіоналізм, вимогливість, постійний творчий пошук стали запорукою успіху. Жоден концерт не обходився без вихованців Олександри Іванівни – жінки-фронтівички, матері, педагога-хореографа. І сьогодні вона повна життєвої енергії, незважаючи на важкі випробування долею.

Зі святом Вас, Олександро Іванівно!

Микола МУЛЯР,
голова районної ради ветеранів,
член Спілки журналістів України.